Republika Hrvatska
Općinski sud u Kutini
Hrvatskih branitelja 4
44320 Kutina

Poslovni broj: P-287/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E NJ E

Općinski sud u Kutini, u ime Republike Hrvatske, po sucu pojedincu Draženku Stanušiću, u pravnoj stvari tužiteljice Vlatke Losso iz Poljane, Lipik, Ulica braće Konifka 40a, OIB: 47451724744, zastupane po punomoćniku odvjetniku Marku Galoviću iz Kutine, Kolodvorska 49, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. iz Zagreba, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, Lopašićeva 6, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane javne glavne rasprave 5. listopada 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka i tužiteljice osobno, te objave presude, temeljem čl. 335. st. 4. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, dalje: ZPP), 26. listopada 2026.,

r i j e š i o j e

Odbija se prigovor mjesne nenadležnosti uložen od strane tuženika.

p r e s u d i o j e

Usvaja se tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

"I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 3215232531 sklopljenog dana 17.12. 2008. godine između Tužitelja VLATKA LOSSO, Poljana, Ulica braće Konifka 40A, OIB 47451724744, kao korisnika kredita i Tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, kao kreditora, sadržana u članku 2. predmetnog ugovora koja glasi: “Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora".

II. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 3215232531 sklopljenog dana 17.12.2008. godine između Tužitelja VLATKA LOSSO, Poljana, Ulica braće Konifka 40A, OIB 47451724744, kao korisnika kredita i Tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, kao kreditora,

sadržana u članku 23.h predmetnog ugovora u dijelu kojem je određeno da je tužitelj dužan snositi sve ostale troškove u vezi sklapanja ugovora.

III. Nalaže se Tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473 da Tužitelju VLATKA LOSSO, Poljana, Ulica braće Konifka 40A, OIB 47451724744 , isplati iznos od 455,34 eur (četiristo pedeset pet eura i trideset četiri centa), zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 19.12.2008. do 31.7.2015. po stopi u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1.8.2015. do 31.12.2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatim za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polu godištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30.12.2023. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uveća njem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središ nje banke, sve u roku od 15 dana."

IV. Nalaže se Tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB 92963223473, da Tužitelju VLATKA LOSSO, Poljana, Ulica braće Konifka 40A, OIB 47451724744, nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 615,60 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude pa sve do isplate, po stopi koja se određuje za svako polu godište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 23. listopada 2025. godine podnijela tužbu ovom sudu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti odredbi članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu od 17. prosinca 2008. godine kojom se tužiteljica kao korisnik kredita obvezuje tuženiku platiti sve naknade i troškove u vezi sklapanja ugovora. Tužiteljica ujedno potražuje i isplatu iznosa od 455,34 eura zajedno s kamatama. Tužiteljica smatra da ovakve odredbe ugovora predstavljaju nepoštenu ugovornu obvezu s obzirom da se radi o odredbama koje su unaprijed formulirane u tipskom obrascu ugovora sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbenog zahtjeva te prigovor zastare kao i prigovor mjesne nenadležnosti.

3. Nije sporno da je tužiteljica, kao korisnik kredita, sklopila s tuženikom, kao kreditorom, Ugovor o kreditu 17. prosinca 2008. godine, u kojem Ugovoru je u člancima 2. i 23.h određeno da plati naknadu za sve troškove kredita.

Nije sporno da je naknada za obradu kredita u iznosu od 455,34 eura isplaćena od strane tužiteljice tuženiku. Stoga nije bilo potrebno provoditi financijsko vještačenje jer je visina tužbenog zahtjeva nesporna.

4. Sporno je da li su ugovorne odredbe sadržane u člancima 2. i 23.h Ugovora o kreditu ništetne te s tim u vezi pripada li u tom slučaju tužiteljici iznos koji je temeljem tih odredbi isplatila tuženiku.

5. Tijekom postupka, a na okolnosti sklapanja Ugovora o kreditu te pregovaranja o odredbama tog Ugovora i statusu potrošača, sud je saslušao tužiteljicu kao stranku. Tužiteljica je u svom iskazu navela da je zaključila predmetni ugovor o kreditu radi izgradnje kuće i rješenja stambenog pitanja, koju kuću je koristila isključivo za osobne potrebe. U vrijeme podizanja kredita nije bila nositelj OPG-a, nije bila član nekog trgovačkog društva i nije imala obrt. Tužiteljica je navela da nije bilo nikakvih pregovora ni dogovora s bankom te da nije sudjelovala u kreiranju i pisanju ovog ugovora. Također je navela da joj nisu pojašnjene odredbe ugovora koje se odnose na obvezu plaćanja troškova kredita.

6. Odredbom članka 81. stavka 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03., 46/07. – dalje: ZZP) propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Odredbom članka 81. stavkom 3. ZZP propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a stavkom 4. je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

7. Člankom 83. ZZP propisano je da će se prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Člankom 84. ZZP propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 87. stavak 1. ZZP propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna. Prema članku 3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 155/23.

– dalje: ZOO) sudionici u obveznom odnosu su ravnopravni. Prema članku 4. ZOO u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja. Člankom 6. ZOO propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Člankom 7. stavkom 1. ZOO propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je člankom 8. ZOO propisano da se svatko dužan suzdržati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta. Prema članku 322. ZOO ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva je ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Prema odredbi članka 323. stavak 1. ZOO u slučaju ništetnosti svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema odredbi članka 324. stavak 1. ZOO ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

8. Odredbom članka 3. ZZP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Tužiteljica je svoj položaj potrošača dokazala priloženim Ugovorom o kreditu, kao i danim iskazom, iz kojega proizlazi da je tužiteljica, kao fizička osoba, uzela kredit za izgradnju kuće koju je koristila za vlastite, privatne svrhe, a osim toga u vrijeme podizanja kredita nije bila nositelj OPG-a, član nekog trgovačkog društva niti je imala kakav obrt. Dakle, tužiteljica sredstva iz kredita nije koristila u poslovne svrhe ili za poduzetničku djelatnost, što znači da je ista potrošač u smislu spomenute odredbe članka 3. ZZP.

9. Dovodeći u vezu iskaz tužiteljice s ostalim dokazima, utvrđeno je da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen na unaprijed formuliranom standardnom obrascu koji je samo zahtijevao potpis tužiteljice te ista nije mogla utjecati na sadržaj takvog Ugovora o kreditu. Dalje je utvrđeno da tužiteljici nije dana mogućnost da pregovara s tuženikom o odredbama Ugovora o kreditu, pa joj tako nije dana niti mogućnost da pregovara o odredbama članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu koje se odnose na naknadu za obradu kredita, iz čega proizlazi da je tužiteljica s tuženikom pregovarala isključivo o iznosu kredita i anuitetima u kojima će se plaćati navedeni kredit. Sve ostale odredbe su tipizirane, uređene od strane tuženika i samo navedene u Ugovoru, bez ikakvog dodatnog informiranja potrošača (tužiteljice) kao ugovorne strane koja djeluje u svojstvu prosječnog čovjeka, dok je tuženik bankarska institucija kojoj sklapanje konkretnog Ugovora predstavlja sastavni dio poslovanja. Dakle, tužiteljica nije mogla mijenjati ugovorne odredbe već je samo, ukoliko iste ne prihvaća, mogla odustati od sklapanja predloženog Ugovora o kreditu.

10. U konkretnom slučaju, a kako je to vidljivo iz samog Ugovora o kreditu, isti je sastavljen kao standardni ugovor tuženika, slijedom čega je upravo na samom tuženiku, u skladu s odredbom članka 81. stavak 4. ZZP, bilo da dokaže da se o pojedinačnim ugovornim odredbama (u konkretnom slučaju o odredbama članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu) pojedinačno pregovaralo, a što tuženik nije dokazao.

11. Tužiteljica je, u predmetnom slučaju, nesporno bila u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika, kako u pogledu pregovaračke moći tako i stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe Ugovora unaprijed sastavljene od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih. Tuženik je dakle iskoristio svoj položaj kao jače ugovorne strane te je ugovorio naplatu za odobrenje kredita, radi čega je postupao protivno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora o kreditu nije unio podatak niti je tužiteljici objašnjeno koji je to valjan i ekonomski opravdan razlog zbog kojega je bilo nužno ugovoriti plaćanje spomenute naknade i zašto visina naknade ovisi o iznosu odobrenog kredita. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita samo za sebe nije nepošteno te u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije postojao propis koji bi to zabranjivao. Međutim, iz Ugovora o kreditu i iskaza tužiteljice, a vezano za odredbe članaka 2. i 23.h predmetnog Ugovora, utvrđeno je da tužiteljica nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade te da joj nije bila predočena Odluka o naknadama banke. Također, sadržaj spornih odredbi je nepotpun jer ne sadrži strukturu i način izračuna naknade, odnosno nije navedeno niti tužiteljici pojašnjeno ili izloženo koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade, koje usluge banka pruža za tu naknadu te koja je visina svakog od spomenutih troškova i usluga. Također, tuženik nije dokazao opravdanost naplaćivanja sporne naknade u ugovorenom postotku od iznosa kredita jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, čime se dovode u neravnopravan položaj. Iz navedenog se može zaključiti da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao prilikom obrade zahtjeva tužiteljice i odobravanja kredita, već je tuženik sebi ostavio slobodu određivanja visine naknade, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Pravo je tuženika da, s aspekta isplativosti svog poslovanja, u ugovorima o kreditu ugovara naknade. Međutim, tuženik je bio dužan, nudeći svoj proizvod tužiteljici, istu informirati o smislu i sadržaju odredaba Ugovora o kreditu, između ostalog i naknadi koju će platiti, i skrenuti joj pozornosti na parametre o kojima ovisi ta naknada i kako ona utječe na iznos kredita koji će se isplatiti tužiteljici, a tuženik nije dokazao da je to i učinio.

12. U odnosu na navode tuženika da je odredba Ugovora o kreditu koja se odnosi na ugovaranje sporne naknade bila jasna, lako razumljiva i uočljiva pa stoga nije dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe, treba reći da u odredbama članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu nije određen način na koji će se odrediti visina naknade za obradu kredita, već se samo navodi da će se naplatiti naknada, odnosno da tužiteljica treba snositi sve naknade i troškove u skladu s odlukom o tarifi naknada za usluge kreditora. Također, u Ugovoru nije pojašnjeno niti se točno navodi od čega se točno sastoji ta naknada i koji troškovi se tom naknadom podmiruju te jesu li takvi troškovi realni i odgovaraju li visini naplaćene naknade. Odredbe ugovora o kreditu moraju biti takve da potrošaču omogućuju, ne samo gramatičku i jezičnu razumljivost određenog pojma, već i razumijevanje funkcioniranja onog pojma ili instituta na koji se jezični izričaj odnosi. Slijedom navedenog, a suprotno navodima tuženika, odredbe članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu, po mišljenju ovoga suda, ne ispunjavaju uvjet jasnih i lako razumljivih ugovornih odredbi.

13. Imajući u vidu sve naprijed izloženo, ugovaranjem naknade iz članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu nastala je znatna neravnoteža u pravima i obvezama između tuženika i tužiteljice na štetu tužiteljice kao potrošača, prvenstveno zbog toga što su predmetne odredbe bile unaprijed formulirane od strane tuženika, na iste tužiteljica nije

imala mogućnost utjecaja, o njima se nije pregovaralo, a iste su utjecale na konačnu isplatu kredita tužiteljici na način da je ugovorena isplata jednog iznosa, a zapravo je isplaćen umanjeni iznos kredita.

14. Budući da je u konkretnom slučaju utvrđeno da je upravo tužiteljica kao potrošač s tuženikom sklopila Ugovor o potrošačkom kreditu, a koji Ugovor joj je ponuđen, bez prethodnog pregovaranja o pojedinačnim odredbama i bez prethodnog objašnjenja, informiranja i upozorenja na naknadu koju će morati platiti i koja će joj u konačnici smanjiti iznos kredita koji će mu se isplatiti, odredbe članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu, koje sadrže obvezu plaćanja naknade za obradu kredita, predstavljaju nepoštene odredbe u smislu članka 81. stavka 1. ZZP koje su prema odredbi članka 87. stavka 1. ZZP ništetne. U skladu s tim, u presudama Suda Europske unije C-84/19 od 3. rujna 2020. i C-224/19 od 16. srpnja 2020., također je utvrđeno da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove ulaznih naknada za obradu kredita i osiguranje kredita i da su takve ugovorne odredbe nepoštene jer dovode do značajne neravnoteže u pravima i obvezama između ugovornih strana na štetu potrošača jer su bile unaprijed formulirane od strane tuženika kao trgovca na što tužiteljica kao potrošač nije imala utjecaja.

15. Glede zahtjeva za plaćanje zateznih kamata od dana kada je naplaćena naknada za obradu kredita, pa do isplate, valja reći da je tuženik nepošten od samog trenutka naplate jer je upravo tuženik odgovoran za ugovaranje ništetnih odredaba i te iste odredbe nametnute su tužiteljici kao potrošaču bez mogućnosti pregovaranja i izmjene, i temeljem takvih nepoštenih i ništetnih odredbi tuženik je neosnovano naplatio novčane iznose. Osim toga, tuženik je kao bankarska institucija u konkretnom slučaju propustio osnovne radnje (pregovaranje u vezi s kreditom te upozorenje na moguće naknade za troškove obrade kredita), a kojim činom je njegovo postupanje dovelo do netransparentnosti ugovornih odredbi pa i ništetnosti istih, slijedom čega ovaj sud smatra da je tuženik nepošten stjecatelj te je njegova obveza isplate zatezne kamate od dana stjecanja pa do isplate.

16. Zaključak je ovoga suda da postupanje tuženika glede ugovaranja naknade za obradu kredita nije bilo dopušteno, te je riječ o ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao stranke Ugovora, pa je slijedom navedenog u izreci utvrđena ništetnost odredbi članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu u dijelu u kojemu se one odnose na ugovaranje naknade za obradu kredita, pri čemu takva ništetnost ne povlači za sobom ništetnost cjelokupnog ugovora (članak 324. stavak 2. ZOO). Ovaj prvostupanjski sud ukazuje da je posljedica ništetnosti dužnost vraćanja onoga što je primljeno na temelju ništetne odredbe ugovora (članak 323. stavak 1. ZOO), slijedom čega je pod točkom III. izreke prihvaćen zahtjev tužiteljice za vraćanjem primljenog iznosa od 455,34 eura, to tim više što visina naknade nije sporna, a riječ je o imovini tužiteljice koju je tuženik primio temeljem osnove koja je otpala (članak 1111. ZOO). Na tako dosuđeni iznos, temeljem članka 1115. ZOO, tužiteljici je dosuđena i zakonska zatezna kamata i to od 19. prosinca 2008. godine, kao dana kada je naknada naplaćena, pa do isplate, i to u visini određenoj člankom 29. ZOO.

17. Neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Prije svega, odredbom članka 328. ZOO određeno je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Nadalje, pravno je

shvaćanje prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2): "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 23. listopada 2025. te kako je tek ovom presudom (koja još i nije pravomoćna) utvrđena ništetnost odredbi članaka 2. i 23.h Ugovora o kreditu, jasno je da je tužba u ovom predmetu podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz članka 225. ZOO.

18. Treba napomenuti da visina tužbenog zahtjeva tužiteljice nije sporna pa stoga nije bilo potrebno provoditi financijsko vještačenje.

19. Nije osnovan niti prigovor tuženika o mjesnoj nenadležnosti ovog suda. Odredbom članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega trgovac nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Identične odredbe sadrži članak 96. Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07), kao i članak 49 Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14), a navedeni Zakoni usklađeni su s Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Odredba članka 16. Ugovora, kao odredba unaprijed formuliranog ugovora nije bila posebno pregovarana, te tužiteljica nije mogla utjecati na njezin sadržaj, a uzrokuje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužiteljice kao potrošača, jer bi ona čije je prebivalište u Poljani, radi zaštite svojih prava, u slučaju vođenja parničnog postupka pred sudom u Zagrebu bila podvrgnuta dodatnim troškovima i potrebi ulaganja dodatnog vremena, što se ne odnosi na tuženika, s obzirom da se njegovo sjedište nalazi upravo u Zagrebu. Udaljenost mjesta Poljane od Zagreba je 100 km u jednom pravcu.

Zbog svega navedenog valjalo je odbiti prigovor mjesne nenadležnosti Općinskog suda u Kutini koji je uložio tuženik.

20. Tužiteljici je dosuđena naknada parničnih troškova sukladno uspjehu u parnici temeljem odredbi članka 154. Zakona o parničnom postupku, a troškovi se odnose na: sastav tužbe, sastav podneska od 13. prosinca 2025. godine, zastupanje na ročištima od 13. travnja 2026. i 5. listopada 2026. godine, sve po 100,00 eura, te pristup na ročište za objavu presude 50,00 eura, što sveukupno s PDV-om iznosi 562,50 eura.

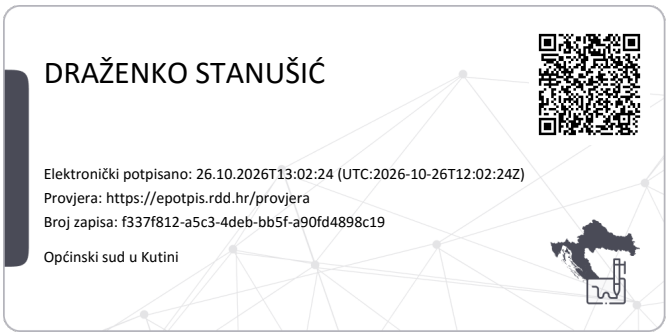
Tužiteljica je imala i troškove pristojbi na tužbu i presudu po 26,55 eura. Stoga ukupni parnični troškovi tužiteljice iznose 615,60 eura.

Treba napomenuti da je prihvaćen prigovor tuženika glede određene vrijednosti predmeta spora na način da je na pripremnom ročištu vrijednost predmeta spora utvrđena u visini od 455,34 eura, koliko iznosi i tužbeni zahtjev za isplatu.

U Kutini 26. listopada 2026.

S u d a c

Draženko Stanušić



Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda u roku od 15 dana od dana dostave ovjerenog prijepisa ove presude. O žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:
1. Odvjetnik Marko Galović, Kutina, Kolodvorska 49
2. Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & Partneri d.o.o., Zagreb, Lopašićeva 6

Broj zapisa: **9-3088f-2dcf7**

Kontrolni broj: **026d8-379f9-20aba**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Kutini** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.